

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι ἄσσοῦδες μὲς ἴσ' τὸν ψεύτα τὸν ντουνηῶ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ἑποιοὺς ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἄγδοσι Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη
κ' ἀλλήλοκαταγῆ ἔλλονται σπαθῆτοι.

Ἐπτά κ' ὀγδόνητα σὺν ἑξακόσα
κ' ἄστυνομίας σκάνδαλα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Καὶ πάλιν νέων ἀρπαγῶν ἀμάραντο μπουκέτο,
κ' ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο, ποῦ Μπουλλερ κ' ἔγῳ φάνηκα,
μῆσα ἴσ' τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἡ δόξαις, Περικλέτο,
μᾶς ἔρχονται κοπαδισταῖς, δεμέναις σὺν λουκάνικα.
Μόλις ἢ μὴ κλεψιά περᾶ καὶ μόλις λησμονεῖται
τὸ πλῆθος τὸ περιεργον μὲ νέας συγκινεῖται,
κ' ἔξισταται καὶ φρίττει
ἴσ' τὸ δρόμο καὶ ἴσ' τὸ σῆτι.

Ὅμως εὖ, βρὲ Περικλή, ποσὸς μὴ συγκινεῖσαι,
καὶ μὴ λησμονεῖ πάντοτε κλεπτο-Ρωμηὸς πῶς εἶσαι,
καὶ πότε τοῦτα σοῦφρονε καὶ πότε κλέβ' ἔκεινα
καὶ πότε καὶ προσκίνα
τοῦ Πραξιτέλη τὸν Ἐρμῆ, Θεὸν τῆς ἀρπαγῆς,
καὶ σέμνομα καὶ καύχημα καταεικοκλήφρας γῆς.

Πάλι σπουδαῖα σκάνδαλα,
βάλε ἴσ' τῆς πόρταις μάνδαλα,
καὶ πάλιν ἀποκάλυψις μεγάλων μυστηρίων,
πάλιν κρωγμὸς καὶ βρυχηθμοὶ ἄνθρωπων καὶ θηρίων.

Ἄστυνόμοι καὶ κλητήρες καὶ τῆς τάξεως φρουροὶ
βγαίνουν τὰπλυτὰ των φῶρα,
κ' ἔγῳ πέρνω τὸ φανῆρι, κ' ἔγῳ πέρνω τὸ κερὶ,
καὶ σκουπίδα ψέγω τῶρα.

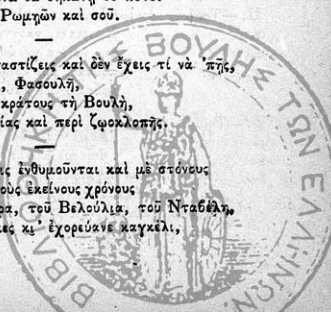
Οἱ φρουροὶ τῆς εὐνομίας ἴμερα νόκτα τριγυρίζουν
καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζουν,
κ' ἑνας ἄλλον καταγγέλλει
ἴσ' τοὺς μεγάλους, ἴσ' τοὺς ἐν τέλει,
πλὴν ἐγῶ γελῶ γιὰ τοῦτα καὶ κυττάω τῆ δουλειά μου,
ἄλλοι σέρνουν τὰ μαλλιά των, κ' ἔγῳ σφίγγω τὴν κοιλιά
μου.

Πράγματα πολὺ κοινά,
πράγματα συνειθισμένα,
ποῦ καθεὶς τὰ κοπανᾷ
μεταξὺ μας ὀλοένα.

Πράγματα ποῦ σὺν μᾶς λείψουν, κἀτι μῆγα θὰ μᾶς λείπη,
κ' ὄλους θὰ μᾶς πιάσῃ λύπη,
κ' οὔτε κλήρη δὲν θὰ βλιπῆς φουσκωμένο σὺν βουταὶ
μὲ στεφάνους ἐκ κισσοῦ,
κ' οὔτε σκάνδαλον κανένα θὰ σηκῶνῃ τὸ πεταὶ
ὄλων τῶν Ρωμηῶν καὶ σοῦ.

Π. — Μὲ τὰ σκάνδαλα σασιτίεις καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ πῆς,
πῶ τῶρα, Φασουλῆ,
καὶ ἴσ' τοῦ κράτους τῆ Βουλῆ,
κ' ὄλοι λὲν περὶ ληστείας καὶ περὶ ζυκοκλεπῆς.

Καὶ μὲ τόσας συγκινήσεις ἐνθουσιῶνται καὶ μὲ στόνους
τοὺς παληροὺς ἐκείνους χρόνους
τοῦ μεγάλου Πατασοῦρα, τοῦ Βελοῦλια, τοῦ Νταβῆλι,
ποῦ ζυκοκλεπῶν γυναῖκες κ' ἔχορῶσανε καυχήλι,

καὶ ἔμπορῶσαν μὲς ἑστὸ δρόμο τοῦ Σταδίου, Φασουλῆ,
νὰ εὐε κιάσου, νὰ εὐε γῶσου, νὰ εὐε κόφου χαϊμαλί.

Ποῦ τὰ παραμένον χρόναι;
τώρα πλέον κί ἡ ληστεία
ἔχει γίνει γιὰ λεμόνια,
κί ἔναι μόμελα κί ἄστατα.

Πᾶν τὰ χρόναι τοῦ Νταβίλου καὶ τῆς λεβεντιάς τῆς πρώτης,
τώρα μόνον Πεππαδάκος, Ντεσκαρὶς καὶ Παλαβιώτης,
πᾶν τῆς κλητουριάς ταστέρια, κί ἔχει τόση ξεπεσοῦρα,
ποῦ γελᾷ μ' ἔκείνην τώρα κί ἡ σκιά τοῦ Πατασοῦρα.

Τώρα τάσιν πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ μικρὰν ροπήν ἂν δείξης,
ἡ κολοκούρου τραβήτης
τῆς κυρίας Ἀριστίας, τὸ κοινὸν ἀγανακτεῖ,
κί ὅποιος ἔμαθε νὰ κλιθεῖ λυσασαμίνας ἑλακτεῖ.

Τώρα ὅσο ὄραμαίς ἂν γράψης παραπάνω ἑστὸ τεφτέρια
κρῶλον γύρω σου κοράκια καὶ τῆς κλητουριάς ἀσκήρια,
κί ἂν γιὰ βδέλλαις ἀπανήσης ἑκατὸ ὄραμαίς τὸν χρόνον
τὸν θυμὸ τῆς κάθε βδέλλας θὰ κινήσης καὶ τὸν ἔθνον,
καὶ κανένας μὲ τραγοῦδια τίτοιους ἔθλους δὲν ἕναι
κί ἄρεν ἄρεν σὲ καθίζου σταυρωτῆδες ἑστὸ σκαμνί.

Φ. — Ἀληθῶς ἐξευλισθη κί ἡ ληστεία, Περικλέτο,
κί ἂν περάσης γιὰ ταπίο
ἑξακόσαις κί ἑπτακόσαις,
κίβου ράβδου χιλιας γλώσσασι,
κί ἡμερόνυκα φωνάζου ἀκριβὰ πᾶς τὸ περνᾷς
καὶ τὰ λόγια των σὲ κάνου νὰ τάκουσι καὶ νὰ ξεροῦς.

Τί ντροπὴ σὲ τίτοιους χρόνους
ἀγαθὸν τρεσμακρίστην,
τί ντροπὴ ἑστὸς ἀπογόνους
τῶν ληστῶν τῶν ἀειμνήστων.

Ἔ! πῶς θίλω μὲ σκανδάλων νὰ παχύνωμαι τροφήν,
κί ἔιχα πάντ' ἀποτροφὴν
πρὸς τῆς τάξεως τοῦ κράτους, Περικλέτο μου σοσιᾶ,
κί ὅταν ἔμπερον γυροῦσα μίς ἑστῆς μάννας τὴν κοιλιά.

Ἐράχου νᾶβρου λωποδότη
κἂν ἑστὸ δρόμο, κἂν ἑστὸ σπήτι,
μὰ δὲν ἔβρισκα καὶ σὲ τοῦτο, μὰ δὲν ἔβρισκα καὶ ἑστὸ δρόμο,
καὶ πηγαίνω ἑστὸν κλητήρα, καὶ τραβῶ ἑστὸν Ἀστυνόμο,
καὶ τὸν λέω ἀκρυμμένους κί ἔχου ἕρος σκυθρωπῶν:
καλεῖστέ με σὲς λοιπῶν.

Ἔ! ρεντίκελα καὶ τοῦτα καὶ μεγάλας μας ντροπᾶς
νὰ μᾶς φέρου ἂνω κάτω τίτοιους ἐντιμας κλεπταίς.
Σαμπισί, γκοντίμ, περμπάκο,
τὴν κοιλιά γελῶντας σφίγγω...
ποῦσαι, βρε καυμένη Τάκο,
ποῦσαι, βρε καυμένη Λύγκο.

Π. — Ἄμμι τᾶμαθις καὶ τᾶλλα,
Φασουλῆ ἑυλοκεράλα,
πῶς γινήκαν ὀργανῶσεις τῆς Πολιτείας δυναταίς
κί ἀγοράσθηκαν νιπτήρες ἑξακόσαις μετρηταίς,
γιὰ νὰ πλύνουτ' ἐκεῖ μέσα κατὶ χεῖρα παστρικά,
ποῦ καὶ δίχως νὰ πλυθῶνε πάντα φραίνονται λευκά;

Ἐξέρες καὶ ὄραμῶν χιλίων πῶς μοιράσθηκαν βιδάλια
γιὰ νὰ γίνῃ κατὰ πάντα μία παιδεύσις τελεία;

Ἄμμι ξέρις πῶς ποῦλοσαν κάθε ζῦκικο φουμί;
ξέρις κί ἄλλο νόστιμο;
δὲν γυρίζαν ἑστὸς φουμάδες τοῦ φουμοῦ των τὴν τιμῆ,
κί ἔβαλαν καὶ πρόστιμο.

Ξέρις κί ἄλλα, ποῦ κί ἡ Δύσις κί ὁ Λεβάντης ὁ ἄπορησι;
Φ. — Τίτοιμα, Περικλή, συμβαίνουσι κάθε τόσο ἑστὸ Παρίσι.
Π. — Μὰ δὲν ἔφυγε ν' ἀκούσης ἑστὸν σκανδάλων τὴν υπερλίαν
καὶ δὲν ἠθάβασε μίς ἑστᾶλλα πῶς μαζὶ μὲ καπελίνα
προμηθεῖται καὶ παιδοῦσα μὰ κυρία καπελοῦ;
Φ. — Μὴ παράξου τὸ βῆσις, τίτοιμα γίνονται κί ἄλλου.

Πόλις ὡς τῶν Ἀθηνῶν
ἀναμνήστων κί ὄνιστρον
πρέπει νᾶχη καὶ κοινὸν
ἐκ Πριάπων καὶ Σατόρων.

Π. — Ἄμμι δὲν ξέρις καὶ πολλοί, ποῦ τὴν τιμὴν φρουροῦν,
πῶς δακτυλίδια μαστρωπῶν ἑστὸ δάκτυλα φοροῦν,
κί ἑγὼ ποῦ λὲς δὲν γάνομαι τόσο γιὰ τὰ στολιῶμα
ὅσο ποῦ τίτοιμα δάκτυλα τιμοῦν τὰ δακτυλίδια;
Φ. — Μακάρι, Περικλέτο μου, κί ἑγὼ κανένα νᾶχα
νὰ τῶσα ἑστὰ δάκτυλα, κί ἄς ἦταν μαστρωποῦ...
ὁ κόσμος τότε βίβλεπε τὴν λάμψη τοῦ μονάχου,
χωρὶς ποτὶ νὰ μ' ἐρωτᾷ πῶς τόχου κί ἀπὸ ποῦ.
Π. — Ἄμμι δὲν ξέρις, Φασουλῆ, κί ἄλλα χαμπέρια πάλι
πῶς ἐν ἄμοστοκα παιδί κί ἀνήψη τοῦ Τοπάλη
σ' ἑνα σπουδαῖον Σύλλογον θαρρῶ τοῦ Ποδηλάτου
εἰς ἐκλεκτὴν ὀμήγειρον κυρίων ἐξαιτίων
ἔχασε μὲ τὴν πράπουλα τὰ μαλλοκίφαλά του
παρόντων ἀστυνομικῶν ὀργάνων κί ὀργανίτων;
Κί ἔγινε ζήτημα κί αὐτὸ κατακραυγῆς μεγάλης
κί ἠκούσθησαν ψιθυρισμοὶ καὶ πάταγοι καὶ βρόντοι,
κί ἐπέσσε περιφραῖος ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης
κατὰ τῆς Ἰψηλοῦτης τοῦ Κερκουάριου Κόντη;
Φ. — Μὴ σὲ τρώου τὰ μαρίζια, μὴ σὲ τρώου τὰ σεκλίτια,
καὶ μὴ γάνοσαι γιὰ τίτοιμα.

Εἶναι πράγματα συνθή, παφριλιτάτη κεφαλῆ,
κί ἂν κανένα νεανίσκον ἐπιτύχῃ παραλή,
πάρε του καὶ φέρου σπήτι μὲ ζακὶ κἂν ρεϊγκότα,
νὰ τοῦ βγάλωσι καὶ τσαὶ καὶ γιὰ βούτιμα πιεκότα,
νὰ τοῦ ὠσόσμε καὶ ποῦρο, κί ἕστερα ποῦ λὲς, τσιφούτη,
νὰ τὸν στρώσμε ἑστὸ ἑζόγο καὶ ν' ἀρχίσῃ μπαλαμοῦτι.

Ἐστὴν παρούσαν ἐποχῆν
μὴν ἀκούσι λυσῶντας σκύλους,
καὶ μὴ δίχως προσοχῆν
εἰς ψευδαῖς τρέουδων θύλους.

Ἐγὼ νίπτω, Περικλέτο, καὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας
εἰς ὄραμῶν ἑξακόσαις ἀποστράπτωντας νικητήρας,
καὶ καθόλου δὲν πιστεύω τὰς ἀστάτους καὶ παντοίας
τῶν πολλῶν σκεφαντίας,
κί ἑνα πόθον ἔχου μόνον ἑστὸν Ρωμαίων τὸν Περθεβῶνα
ἕλιω νᾶχου τὸν χαιμῶνα,
νὰ ζωσταίνῃ μὲ τὸ φῶς τοῦ τῆς ἐυλίνας φαμελιά μου,
τὰ ποδάρια μου, τὰ χεῖρα, καὶ τὴν ραχοκοκαλιά μου.

Ἐλιω θίλω νᾶχου πάντα,
Περικλέτο σκεφαντία,
ὅταν τρέμω ἀπὸ ρίγη πέρον δρόμο σὰν βαγόνι
κί ὅταν ὁ βορρᾶς φουῶν

καί μουγγρίζων καί λυσσών
ὄχι μοναχὰ τάρνακι, μὰ καί γάϊδαρο παγώνει.

Ἦλιο δίνε μου, Ζαγάρι,
ζεστασιά, φωτοχυσία,
κι' ἄς μου γόδαρον τὸ τομάρι
σάν κι' ἐκεῖνο τοῦ Μαρούα,
κι' ἄς μου πάρουν καί σουρτοῦκε
καί βρακί διὰ παντός,
κι' ἄς βαροῦν γερό τραμπουκὸ
καθεμιζῆς κυρὰς Μεντωῦς.

Ἦλιο δίνε μου 'στὸ φῶς τοῦ τὴν φαμῆλια νὰ συνάξω
καί γιὰ ὄρασι νὰ 'μιλῶ,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τῆ θήκη τὸ παράσημό μου βγάξω
καί 'στους κλέφταις τὸ κολλῶ.

Ἦλιο δὲς μου νὰ ξαπλώνω μακαρίζοντας τὸ γένος
καί νὰ σκουζῶ ξαπλωμέντος:
«Πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀρχαίας κλεφτουριάς,
καί τῆς κίπας καί τῆς λίρας,
μὲς 'στὸν κόσμον τὸν σφιγγῶνα τοῦ γιγαλοῦ καί τῆς στεριάς
βγάλε φωτεινοὺς ἀστέρας,
κι' ἄλλους δειξέ τούς συγχρόνους
ἀνταξίους ἀπογόνους
τοῦ Βελοῦλια καί τῶν ἄλλων, ποῦ καί σήμερον ἡ φήμη
φοβισμένη καί σεμνὴ
τόνομά των ἐξομνεῖ,
ὦν ἀείδιος ἡ δόξα κι' ἀλησιόμητος ἡ μνήμη».

Ἦλιο δίνε μου μονάχα μὲς 'στὰ σκάνδαλα τὰ τόσα
καί δὲν δίνω μιά πεντάρα περὶ πάντων καί παῶν,

Μεγάλος ἀραμπῆς μὲς 'στὴ Βουλῆ σωροῦς νομοσχεδίων κουβαλεῖ.

Μίσκ 'στὸν παρόντα οἶλον
τῶν κλοπῶν καί τῶν σκανδάλων
τόπο τόπο νὰ περάσουν ὀργανώσεων σωροί,
μοναχὴ παρηγοριά μας κι' Ἄναστασῆς κερὶ.

Περιοῖσε λαί μου, ποῦ 'στὸν βούρκο κολυμπᾶς,
βάρβα 'μπρός γιὰ νὰ περάσῃ φορτωμένος ἀραμπῆς,
καί γελώντας νὰ φωνάζῃ τὸ κυρίαρχον ἀσκέρι:
«βάρβα 'πίσω, καροτετήρη».

Χαίρετε κι' Ἐπαρχιώται καί Νησιώται κι' Ἀθηναῖοι,
τῆς κλεινῆς Ἀστυναμίας σὰς προσμένουν νόμοι νέοι,
κι' ἀπὸ τάξις κι' εὐνομίαν τόσο θὰ μπουκτίσετε,
ποῦ τὴν πρώτην ἀταξίαν μόνοι θὰ λητήσετε.

Νομοσχέδιον τῆς ὥρας μὲ πολλὴν σπουδὴν καί κόπον
περὶ βροσκησίμων τόπων,
ποῦ μακάριος παρ' ἄλλων θεωρεῖται κι' εὐτυχῆς
ὅποιος βόσκει 'στὸ λευκάδι τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς,
κι' ὅποιος βόσκειται μ' ἐλπίδες πῶς μονάχα μὲ τιμὴ
θὰ χορτάσῃ τὸ ψωμί,
τοῦτος γιὰ βροσκή δὲν ἔχει τὰ κατάλληλα προσόντα,
μόνο 'στ' ἄροτρα τὸν ζέβουν ὅπως βοῦν ἀροτριῶντα.

κι' ἡ σκιά ληστάρχων πρώτων ἄς κλανᾶται μειδιῶσα
μὲς 'στὰ πράσινα τραπέζια πολυχρῶσων αἰθουσῶν.

Ἦλιο δὲς μου νὰ ξαπλώνω καί νὰ πῖνω τσιγαρέτο,
κι' ἕνας φόβος μὲ φοβίξει, κακιομορφή Περικλέτο,
μὴ μὰς κλέψῃ καί τὸν Ἦλιο Πατασοῦρβουν παρία
καί παγώσωμε κι' οἱ ὄθῳ μας σὰν τὸν γέρο 'στὸν Περαιά.

Ἦλιο μόνο νὰ γυρεῖς
καί 'στὸ κρῖο νὰ μὴ ρέθης,
κι' ἕνα ρῆμα τοῦ Πλατοῦσα νὰ θυμάσαι Ζηλευτὸ
πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸ πέρνης γιὰ Βασίλειο κι' αὐτό.

Πάψε κουτουροῦ κουβένταις, μὴν παρλάρης βερεσέ,
γερά σου, κόσμε μυρωδάτε τῆς Ἀθήνας, ποῦ νὰ σε...
μὰ κι' ἐμεῖς ἄς πάμε τώρα σὰν κυρίαρχοι κρηφῆς
μὲς 'στὴ χάθρα τῆ μεγάλη,
ποῦ 'τακωθήκαν καί πάλι
ὁ Βουδούρης κι' ὁ Λεβιόης, ὁδὸ Ναυτικῆς, ὁδὸ δελφίνες.

Τρομερὸς τριγυλὸς ὀδόντων, θειαφοκέρι κάθε μούρη,
μάχη ὄσο Ποσειδῶνων καί θαλασσινῶ βρεσιῶν...
ἔμπα του, κύρ Βασιλάκη, ξεφονίζαν τοῦ Βουδούρη,
ἔμπα του, κύρ Νικολάκη, ξεφονίζαν τοῦ Λεβιόη.

Καί τώρα, Περικλέτο μου, προτοῦ νὰ μὲ ζυλιτῆς
σκύφε καί ψάλλε μετ' ἐμοῦ 'στὴν Θέμιδα δέησαι.
Πρίσλθε πάλιν ἀρωγόν, Δικαιοσύνης πνεῦμα,
εἰς τὸ κάθε σκάνδαλον ἀπέδειξέ τὸ ψεῦμα,
κι' ἡμέρωσε κι' ἐξάγισσε τὸν κόσμον τὸ Παλλάδιον,
χιόνος οἱ λευκοτέρων νὰ βγάλῃς τὸν Λευκάδιον.
Π.—Λοιπὸν μετὰ τὴν ὄπισιν σκύφε καί σὺ τὴν ράχη
ν' ἀρχίσῃ τὸ μπιρντάχι.

Νὰ καί φόρος γιὰ τὰμπέλια,
ποῦ τὰ κλέβουν οἱ δραγάταις,
καί γυρίζουσε τῆς πλάταις
καί ζεραίνονται 'στὰ γέλοια,
κι' οὔτε ρόγα γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν ἀφίνουν καί ταμπι...
βάρβα μὲς 'στὸ Παρλαμέντο τὸ χαρτοκάστρο νὰ 'μπῆ.

Περιοῖσε λαί μου, νὰ καί φόρος τοῦ καπνοῦ σου,
ποῦ μ' αὐτὸν θὰ 'λιγοστήψουν οἱ πικνοὶ καπνοὶ τοῦ νοῦ σου.
Πάψε λόγια καί γιὰ τούτων νὰ μὰς λὲς τῆς καρabaνάς,
κάτσε κάτω καί σιώπα,
γιὰ τοὺς πρώτους κοιλαράδες πρώτο ποῦρο τῆς Ἀθάνας,
γιὰ τοὺς ἄλλους μῆτε γόπα.

Ἴδου καί φόρος καταργῶν τὸν ἄλλον τὸν γελοῖον
περὶ διαπύλων.
Περνῆς τὴν πύλην τὴν χρυσὴν τρανῶν ἀξιωματίων,
τιμῶν, θυμιαμάτων,
χωρὶς ν' ἀφῆσῃς 'πίσω σου τὴν πρώτη σου τὴν λέρα,
κι' ἐν τούτοις διαπύλια δὲν ὀνεῖς ἐκεῖ πέρα.

Περνῆς τὰς πύλας μὲ παλὰ πρᾶγονικά κειμήλια
κι' ὅμως δὲν σε φορτώνεται κανεὶς γιὰ διαπύλια.
Πουλᾶς σὲ πύλας ἀγῶρων τῆς ὀδῆς τοῦ καιροῦ σου
ὡσὰν κραστὰ γλυκώποτα,
'στὰς πύλας τῶν Ἀδριανῶν πηγαίνεις πρὸς νεροῦ σου,
καί δὲν πληθροῖς τίποτα.

